

Книжки до знами в дитинство шайутьме!

25 ПЛЮС

Орган зривського самоуправління Р.М.У.

*Варшави 2010 року
№ 2 (17)*

Будьмо знайоми, першокуренику!

Першокурсники про газету «25 плюс»

Наша газета, на мою думку, доносить до читача дуже багато цікавої інформації, спонукає до роздумів. Вона – яскрава і приваблива. Особисто мені вона дуже подобається, подібного часопису мені бачити не доводилось. Так, звичайно, кожен може запропонувати щось своє, новеньке. Але мені здається, що не важко придумати тему й запропонувати. Важче вести рубрику чи сторінку, важче самому творити газету. А тематичних сторінок і рубрик тут і так багато. Їх, як на мене, потрібно вже чергувати, щоб читач міг скутити за тією чи іншою сторінкою. Я, наприклад, дуже люблю сторінку «Віконце довіри», але не тому, що в одному з номерів вела її, а тому, що на ній людина просто може відкритися, вихлюпнути свої емоції, переживання. Однак ця сторінка не повинна бути стандартною, а матеріали – не одного автора чи ведучого сторінки. І вони мають спонукати інших підключатися до розмови. Загалом же, я люблю нашу газету. Вона – найкраща! Я впевнена, що і першокурсники її полюблять.

*Мирослава Присяжна,
третьокурсниця, наш кореспондент*

Оксана СКУБЕНІЧ (гр. 17): Газета мені сподобалась. Вбачаю її велику перспективу, як і самого навчального закладу, який за своєю суттю відповідає статусу коледжу. Сподіваюся, що так і буде. Оскільки я пишу вірші, то мене зацікавили сторінки з поезією. Завжди цікаво, як пишуть інші, хочеться побачити і свої вірші на поетичних сторінках газети. Ідей щодо додавання нових сторінок чи рубрик поки що не маю. В газеті так масштабно охоплені всі напрямки, що важко щось радити. Головне – талантам є де розкритись. Я завжди мріяла знайти себе в такій справі, де б почувалася значущою людиною. В газету прийшла саме з такою думкою: «Якщо ця справа буде мені до душі – значить, вона – моя». Час покаже...

Тетяна НЕСТЕРУК (гр. 17): Особливо цікаві для мене сторінки: «Школа лідерства»; «Сміх без меж»; «Літературно-мистецька вітальня». Запам'яталася стаття «На шляху до мрії» і привабила в першу чергу назвою. Отже, творці газети розуміють рекламне значення назви матеріалу. Пропоную започаткувати у «25 плюс» рубрику «Ключові історії життя», де читачі розповідали б історії з власного життя, що стали переломними і які радикально змінили не лише спосіб життя, а й, можливо, навіть його сенс. Такою ключовою може стати зустріч з якоюсь людиною, розмова, щось побачене, почуте чи прочитане. Можна публікувати й розповіді про події або пригоди, які просто запам'яталися і вже з пам'яті не зірнуться.

Юлія ПАЮК (гр. 17): В газеті «25 плюс» статті цікаві, корисні. Що змінила б я в часописі? Оскільки цікавлюся дизайном, то маю своє бачення оформлення газети. У мене, мабуть, кожен новий випуск мав би інший дизайн. До сторінки «Філософія життя» я б додала колонку «Соціальна стаття». А загалом газета «25 плюс» – чудова!

Микола ВОЛОШИН (гр. 12): Мені сподобалась історія директора училища, його шлях від учня ремісничого училища до керівника професійно-технічного навчального закладу. Це шлях успішної людини. Також приваблюють поетичні рубрики. Чудові вірші пишуть читачі газети. Побажання: побільше прикладів з життя людей, які досягли успіху і які можна мати за взірцем; побільше філософських тем, на які б не тільки розум читача відгукувався, а й серце.

Олена БОЙКО (гр. 1К): Газета «25 плюс» мені дуже сподобалась. Захоплює те, що її творці, будучи досить молодими людьми, вміють так глибоко й тонко мислити. Рубрики, звичайно ж, можна додавати, але мені хотілося б просто розширити ті, що є. Оскільки пишу вірші, і тема поетичної творчості дуже мені близька, то рада була б, якби виділялося в газеті більше місця для поезії. А ще запропонувала б так звану «вільну» рубрику чи сторінку. Уявіть: відкриваєте газету – а під вільною рубрикою щось несподіване, неочікуване, щось новеньке чи просто неймовірно цікаве....

Аліна ЯНКОВА (гр. 1К): Мені все подобається в газеті «25 плюс». Хіба що пропонувала б у кожному випуску додавати тематичну рубрику, приурочену, наприклад, святу, що наближається. Гадаю, що має бути також сторінка, яка б спонукала до роздумів про свою сім'ю, родину, рідний край, Батьківщину. Я б залюбки вела таку сторінку. Дуже вже хочеться бачити в цій чудовій газеті свої матеріали: вірші та статті.

ЕКСПЕРИМЕНТ газети «25 плюс»

АНКЕТА ВСТУПНИКА «Будьмо знайомі!»

Вступникам пропонувалося дати відповіді на 10 питань, які розкривають різні грані особистості. Крім того, кожен мав висловитися з питання: «Чи замислювався (-лась) ти над сенсом твого життя? Якщо так, то в чому він полягає? Чи, може, рано ще тобі над цим думати, або й взагалі не варто?». Результати виявились цікавими, про що читайте в цьому номері, присвяченому першокурсникам.

Сенс мого життя...

Олена Бойко

Життя – це незбагненна філософія довіку,
Коли живеш і розумієш, що лиш раз
Тобі життя таке дано і тільки...
Збігає, як пісок, наш час.
Нам Бог послав неоціненний подарунок,
І цим дарунком треба дорожити.
І настанову дав, як обладунок,
Що маємо достойно те життя прожити!
Кохати, насолоджуватись, бути
Творінням сонця, ласкою небес.
Але й про ближніх пам'ятати. Не забути:
Любити треба й інших, а не лиш себе...

Життя... Це така непроста й не зовсім зрозуміла річ... Для чого воно нам дано, ніхто достеменно не знає. В кожного свої думки з цього приводу. Але кожен розуміє, що людина обов'язково отримає винагороду чи покарання за всі свої вчинки. Чому так? Одні гідно йдуть життям, чогось досягають, їх і після смерті пам'ятають протягом віків, а то й тисячоліть. А інші – руйнують, роблять такі дурниці і зовсім про це не шкодують, не каються. Вони, здавалось би, недостойні такого дарунка, як життя. Проте вони його мають. То в чому ж тоді його сенс? Гадаю, що в кожного рано чи пізно виникає таке питання. Навіть у того, кому, здавалося б, абсолютно на все «наплювати».

Мені лише 17, але я вже замислювалася над цим глобальним питанням. Однозначно я поки що відповіді не можу. Є певні думки, проте не переконливі. Можливо, та переконливість приходить аж наприкінці життя, коли в людини є вже багатий життєвий досвід і розуміння того, як і для чого потрібно жити. Вона починає «прокручувати» в пам'яті «плівку з кадрами» свого життя і робить висновки, що встигла зробити, а чого не вдалося.

Та хоч я багато в цьому житті ще не розумію, проте знаю одне: як би життя не склалося, що б не трапалося, за будь-яких обставин потрібно перш за все залишатися ЛЮДИНОЮ. Ми є обраними Богом для життя і не маємо права нехтувати цим величним небесним дарунком! Живімо гідно, чесно - так, щоб наші нащадки пишалися нами!

...Щоб люди нас любили й поважали
Щоб ми залишили по собі гарний слід.
Щоб ми нікого й нас не ображали,
І буде щасливішим увесь світ!...

Аліна Янкова

Кожна людина задумується над тим, для чого вона живе, і кожна вбачає в житті свій сенс. Для когось – це діти, ще для когось – кохана людина, кар'єра і т. д. Люди замислюються над сенсом життя в різному віці. В основному, як на мене, такі думки приходять до нас, коли нам важко, коли, як кажуть, погано на душі. Тоді тобі здається, що ти нікому не потрібен, і починаєш міркувати, для чого взагалі дано тобі це життя. Врешті, ти починаєш сприймати світ і людей по-іншому, бачиш, як за тебе хвилюються ближні, дорогі тобі люди, знаходиш і сам те, що дороге тобі, задля чого ти, власне, й живеш...

Я часто задумуюсь над своїм призначенням на Землі, але щоразу до мене приходять все нові й нові думки. Знаю, що має бути вершина, до якої треба йти. Та поки що я не знайшла своєї вершини, до якої маю підніматися. Поки що просто йду крутою стежкою життя, беручи від нього те, що воно мені пропонує. Знаю, що настане час віддавати.

Але гадаю, що людина повинна радіти життю й ніколи не скаржитись на долю, на ті випробування, які вона їй посилає. Адже ті випробування даються нам для того, щоб зміцнити наш характер, силу волі, щоб ми отримали якісь уроки, набралися досвіду настільки, щоб стати порадиниками для інших.

Тож бажаю кожному знайти своє місце під сонцем, розгледіти ту вершину, до якої треба прагнути, знайти надійних супутників і сміливо підніматися все вище з кожним кроком.

Сенс мого життя...**Оксана Скубеніч**

Звісно замислювалася над призначенням свого життя. Вважаю, що в моєму віці людина вже повинна розмірковувати над тим, для чого вона прийшла у цей світ. Ось і я знаю свою дорогу і головне завдання свого життя. Впевнена, що моє життя – в руках Божих. І хоч трапляються ситуації, коли втрачаєш надію і здається, що все руйнується, я все одно знаю, що навіть у такі хвилини поряд зі мною надійний, мій найкращий, мій незрадливий Друг, готовий узяти на себе всі мої проблеми. Життя – прекрасне. І маю його прожити так, щоб у кінці шляху, озираючись назад, я ні про що не жалкувала, а навпаки дякувала Богу за те, що моє життя склалося саме так.

Євген Окулик:

Мені здається, що кожна людина задумується над смыслом життя, і ця думка суб'єктивна. Я, наприклад, вважаю, що сенс життя полягає в тому, щоб ставити досяжні цілі, а, досягаючи їх, накреслювати нові й знову наполегливо працювати, аби їх досягти. При цьому треба дуже вміло й розумно чергувати працю (навчання) і відпочинок.

Вважаю, що неправильно формулювати питання таким чином: «рано чи пізно над тим або іншим замислюватись». Потребу й час відчуває людина сама. Інакше вона не вважалась би розумною та індивідуальною. Тому кожен думає у свій час про те, що потрібно думати саме йому.

Богдан Катрінін:

На мою думку, сенс життя полягає в тому, щоб досягати вищого, зростати. Взагалі людина є на цій землі для того, щоб залишити по собі гарний слід, який може виражатися і в доброму потомстві. Народити, виховати, виростити дитину, потурбуватися про її освіту, навчити достойно жити – це завдання кожного з нас. Гадаю, що мені саме час над цим задумуватись, адже я роблю вибір своєї професії, здобуваю професійну освіту і ставлю перед собою дальші життєві цілі.

Штеяна Прокотчук:

Так, я замислююсь над сенсом життя. Вважаю, що смисл його – це насамперед бути доброю, порядною людиною. Для дорослої людини важливим є дбати про своїх дітей, аби вони були здорові, щасливі. І якщо сьогодні я ще не до кінця усвідомлюю сенс мого життя, то надалі все буде інакше. Думаю, що коли в мене буде своя сім'я, діти, то цей сенс сам собою проявиться. Адже я бачу, що для моєї мами сенс життя – це я, її дитина, і моє щастя. Гадаю, що дбати про гарну долю та щастя своїх дітей – це найвищий смисл життя кожної жінки-матері.

Богдана Гаврюшина:

Над сенсом свого життя замислююсь не раз. Думаю, що він, найперш, у тому, щоб турбуватися про когось. Зараз я турбуюсь про своїх батьків, які мене виховують, про сестру, яка мені допомагає в житті. В майбутньому в мене буде своя сім'я: чоловік, діти, про яких я теж дбатиму. Кожна людина має свою місію на цій Землі. Я, напевне, прийшла сюди для того, щоб допомагати людям. У майбутньому навіть бачу себе психологом, хоч і зараз намагаюся всім допомогти, чим можу.

Світлана Скоробагата:

Життя таке непередбачуване. Воно випробовує нас. Щоб досягти чогось, треба пройти, здолати чимало перешкод. А ще треба мати бажання. Я замислювалася не раз про сенс життя. Думок багато – і важко зібрати їх до купи. Для дівчини важливо, щоби поряд була кохана людина, яка тебе завжди підтримає, з якою надійно. Така людина в мене є. У нас співпадають погляди на життя, на роль освіти в житті людини. І це добре. Я починаю відчувати себе самостійною і розумію, що цілковито відповідаю за свої вчинки. Життя минає швидко. Тому кожна хвилину треба проживати гарно.

Штеяна Нестерук

Кожна людина хоча б раз у житті обов'язково замислиться над сенсом свого буття. Замислююсь і я. Сенс власного життя визначити важко, проте я змогла знайти те, чому можу присвятити себе. Майбутню долю прагну мати таку, щоб і я, і люди, які мене оточують, були щасливими. Щасливими у власному світі – духовному й матеріальному. Знаю, що при величезному бажанні і старанні так і буде. Оскільки розумію, що не все мені під силу, то ставитиму перед собою близькі цілі, досягатиму їх і світ покращуватиму таким чином.

Зоріна Москалюк:

Про сенс життя я задумуюсь давно. Гадаю, що він полягає в щасті. А щастя саме не приходиться, його треба виборювати. Для цього велике значення має також твоя професія, освіта. Якщо здобути достатню освіту за професією, яка подобається, то щастя стане на багато кроків ближчим.

Оксана Бережеля:

Сенс мого життя на даний час полягає в досконалому освоєнні обраної професії, яка в подальшому допоможе мені самостійно стати «на ноги», дасть старт на отримання вищої освіти, дозволить розкритися у професійному і творчому плані.

Сенс мого життя...

Михайло Мацола:

Я з самого дитинства замислювався над тим, у чому сенс мого життя. А коли став перед вибором професії і навчального закладу, то зрозумів, що вступ до ВПУ №25 – це надійність і престижність, а професія «Слюсар з ремонту автомобілів» - моє життєве покликання. Тому на даний момент вбачаю сенс свого життя в освоєнні професії і в дальшому професійному зростанні.

Едуард Малярський:

Для мене сенс життя полягає в тому, щоб добре вивчити свою справу, влаштуватись на хорошу роботу. Вважаю також важливим і те, що споконвіку і традиційно є природнім обов'язок людини на цій Землі: побудувати дім, посадити дерево, виростити сина. Сенс життя для мене – це й турбота про ближніх. Можливо, для когось сенс життя у грошах, але не все купиш за гроші, у тому числі й такі важливі речі, як здоров'я і кохання.

Анатолій Колот:

Я про це думаю вже давно і дійшов такого висновку: якщо Бог дав мені життя, то треба прожити його з гідністю, зробити все для того, щоби мною пишалася вся родина. А якщо з часом матиму хорошу роботу і достаток, то заберу маму з села й турбуватимуся про неї, аби вона хоч трохи пожила в радості та благополуччі.

Павло Грабарчук:

Я розумію, наскільки важливо для мене, як і для кожної людини, зробити правильний вибір професії. Від цього залежатиме все моє життя: чи принесу я якусь користь суспільству, чи просто буду існувати. Незалежно від того, яких висот досягну, чи стану простим слюсарем, чи керівником автомаєстерні, я завжди намагатимуся бути чесним, справедливим і не байдужим до інших.

Ігор Торчиця:

Більшість задумується над цим питанням, напевне, тоді, коли втрачає сенс свого життя. Але тут нема над чим надто роздумувати. Бо в кожного в житті свій смисл. Іншими словами я б сказав, що це – основна мрія чи мета людини. І здійснити чи досягти її можна тільки тоді, коли маєш велике бажання.

Ілля Євров:

Думати вже пора. Я думаю сенс життя будь-якої людини майже однаковий, окрім особливих здібностей, вмінь, хисту. Впродовж життя людина має допомагати батькам, нести суспільну користь, покращувати життя своє та інших людей, вести здоровий спосіб життя, вірити у свої можливості, удосконалюватись, продовжити рід і залишити по собі добру пам'ять.

Аліна Михальчук:

Так, я замислювалася над сенсом життя. На мою думку, сенсом життя є турбота про всіх і про все, що тебе оточує. Мені, наприклад, дуже дорога моя родина. Важливо зберегти на все життя дружбу. Адже мати друзів – це мати надійну підтримку завжди. Треба дбати також про своє здоров'я. Якщо людина здорова, то вона думатиме про завтрашній день, шукатиме ціль у житті, знатиме, чого вона хоче і що їй треба робити, аби збулося бажане. Тому я бажаю кожному знайти свою мету і визначитися із сенсом свого життя.

Петяна Дідик:

Людина створена на Землі для продовження роду та принесення користі суспільству. Сенс свого життя я бачу в тому, щоб здобути професію, від якої буду в захваті все життя. З часом мрію зустріти своє велике кохання, народити дітей, які б зросли добрими та вихованими у нашій щасливій сім'ї. Думати про сенс життя в моєму віці ніяк не рано.

Руслана Денисюк:

Звичайно, я замислююся над сенсом свого життя. Вважаю, що головний сенс життя людського – розвиток і творення. А для цього треба вести активний, здоровий спосіб життя, багато читати. При цьому не можна жити бездумно. Я не уявляю, як окремі люди зовсім не задумуються над тим, що роблять, як живуть. Я свої думки, наприклад, вкладаю у вірші, щоденникові записи, невеличкі оповідки. Адже чим більше людина думає, тим вище дійде у своєму розвитку. На те ми й люди, мислячі люди.

Руслан Чернявський:

Так, я замислювався над сенсом життя навіть при виборі професії. Я хочу добре оволодіти професією, пов'язаною з роботою на комп'ютері. Зараз головне для мене те, що я маю мету і бажання досягти її. Щодо професій, то кожна, звичайно, по-своєму приваблива, в кожній є свої переваги. Але хочеться все-таки мати професію, яка була б до душі і заодно давала достатній прибуток. Адже забезпечення сім'ї є теж немаловажним. Міцна сім'я, достаток – це сильний фундамент для того, щоб встояти на ногах у наш час, у такому нестабільному суспільстві.

Ярослава Ключко:

Так, я замислювалася над сенсом життя. Як на мене, то він полягає в тому, щоб пізнавати світ, випробовувати себе в ньому. Треба жити так, щоб робити цей світ кращим, пам'ятаючи при цьому, що ми світ змінимо тільки через себе, тобто своїми вчинками. Тому треба бути наполегливими у досягненні своїх високих цілей.

Новий навчальний рік – стартував!

Ключ до Знань і Залікова книжка – в руках першокурсників! З добрим настроєм, з новими силами, з натхненням до своєї навчальної праці ступають вони на шлях до освоєння обраної професії. Удачі, наполегливості і захоплення вам, наймолодші члени нашої училищної родини!

Рівнятися на кращих!

Переможці конкурсу «Учень року» (2009-2010)

у номінації
«Кращий за фахом»

у номінації
«Кращий у спорті»

у номінаціях: «Кращий у навчанні», «Кращий лідер», «Майстер сцени»

Роман МАКОВЕЦЬКИЙ

Юлія РАТУШНЯК

Анастасія МАТВИЄНКО Андрій ГАРНИК Галина БРОШНЕВСЬКА

Групи-переможниці конкурсу «Краща навчальна група року» (2009-2010), нагороджені Перехідним призом «Подільський оберіг»

Для тих, кого цікавить сенс життя

Не кидай своє життя в безодню!

Куріння... Люди знають, що це шкідливо, але мало хто бере те до уваги. Не лякає навіть той факт, що курець продає Смерті один день свого життя за кожну викурену цигарку. Хтось вважає, що заспокоює таким чином нерви, а хтось це робить заради моди. Про Смерть ніхто й не думає. Виробник цигарок наголошує, що курити – шкідливо, але не припиняє свого смертоносного виробництва. Молоді юнак чи дівчина гадають, що з цигаркою вони – сильні чи круті. А я скажу, що ви – слабкі і примітивні!

Наркоманія... Статистичні дані про кількість тих, хто «сидить на голці», лякають! Скільки людей померло від наркотику і скільки ще помре! Ніхто з голки не піднімається! Назад дороги немає! Прикро, що цього так не розуміють діти, підлітки, молодь. Якщо у двадцять тобі вже нема назад дороги – то це страшно!

А алкоголік, вбивця, наркоман, злодій, безхатник, смертник... Цей список можна продовжувати й продовжувати! Таких людей, кажуть, зламала доля. Їх називають «помилками»... Але ж чому не задуматися вчасно?! Часто люди забувають, що вони люди, й починають жити за тваринними законами. Такий заблуда стає на хибний шлях.

Нерідко через якісь побутові проблеми ми забуваємо, заради чого живемо, стаємо самотніми навіть тоді, коли навколо – близькі люди. Ця порожнеча перетворюється у справжню прірву. На душі стає так погано, що й не хочеться жити. Зникнути б назавжди! У безвиході людина нерідко накладає на себе руки. Але ж, якщо подумати, то вихід завжди знайдеться! Адже є причини для того, щоб жити. Це – віра, близькі тобі люди, дружба, кохання... І навіть якщо в тебе нічого з цього нема, то живи заради самого себе! Адже сенс життя не тільки в інших людях, не тільки в матеріальних та духовних благах, не тільки у вірі, а й у тобі самому.

Тому будь справедливим і чесним, а головне – сильним духом, аби не зламатися під тягарем життя!

**Юлія Паюк,
наш кореспондент**

Увага: Підводимо підсумки конкурсу «Ерудит»! Завдання – від Тетяни Бортнік

Відрядно, що конкурсом «Ерудит» зацікавилися першокурсники.

Редакція не сподівалася, що перші два питання виявляться для більшості важчими, ніж третє. Причина, напевне, в тому, що лінощі переважили інтерес. Адже відповіді на перші два завдання вимагали або напруження своїх логічних можливостей, або часу і бажання для пошуку необхідної інформації.

Відповіді були проаналізовані Тетяною БОРТНІК – працівником консульства України в Польщі (м. Краків) і визначено переможця.

Головний приз конкурсу отримує першокурсниця АЛІНА ЯНКОВА. Ось її відповіді:

1. Коли чайник кипить – випускає пару, а толку ніякого. Так само й людина – в справі орієнтується, але нічого не розуміє.
2. Ми називаємо її «собачкою».
3. Я взагалі відмовляюсь розуміти цей вислів. Його придумали, напевне, самі «недоумки та ідіоти». Насправді кожен вважає себе розумнішим за інших і ніхто не скаже, що він ідіот чи недоумок. Якщо і є одиниці, що вважають себе недоумками, то це люди з надзвичайно заниженою самооцінкою. А взагалі, як можна поділяти людей на такі категорії? Кожен з нас може бути одночасно і розумним, і недоуком. Просто хтось більше знається в одному напрямку, а хтось – в іншому. Поміляються й ті, хто вважає себе найкращим чи найрозумнішим тільки завдяки своєму матеріальному чи фінансовому становищу або ж статусу, а інших – ідіотами лиш тому, що нижче стоять. Але ж відомо, що людину можна пізнати тільки тоді, коли зазирнеш їй у душу.

Автор конкурсних завдань Тетяна Бортнік переказує вітання всім учасникам конкурсу і нагороджує заохочувальними призами авторів кращих висловлювань з третього питання: Тетяну Нестерук, Юлію Паюк, Олену Бойко, Оксану Скубеніч та Миколу Волошина.

Газета «25 плюс» вітає переможця та призерів конкурсу «Ерудит» і виносить глибоку вдячність нашій постійній читачці, вірній, незрадливій шанувальниці, справжній подрузі часопису і його творців ТЕТЯНІ ВОЛОДИМИРІВНІ БОРТНІК за розуміння, величезну підтримку, допомогу та співучасть у підготовці та випуску кожного номера газети. І хоч Тетяна Володимирівна від нас дуже далеко, та для справжньої дружби нема ні відстаней, ні кордонів! СПАСИБІ!

Книга чи комп'ютер?

Василь Шимоня,
наш кореспондент

То книга чи комп'ютер? Чи зможе комп'ютер замінити книгу? Над цим питанням замислювалися й замислюються вчені. За результатами опитувань 70 відсотків населення України стверджує, що комп'ютер не замінить книжку, а решта схильна до протилежної думки.

То ж чи має КНИГА майбутнє?

Як на мене, то я взагалі не розумію, як може виникати така суперечка. Комп'ютер і книга ніяк не можуть виключати одне одного, а тільки доповнювати. Цінність книги – незаперечна. Книга – це душа, настрої, переживання і труд автора. З літературного твору можна дізнатися і про письменника: його настрої під час написання, чим стурбовані його душа і серце, про що він думає та мріє. Книги – це ще й історія людства.

А комп'ютер? Звичайний механізм, що працює за допомогою електрики, виконує команди, які дає йому людина. Про яку душу тут можна говорити?

Дехто зневажливо махне на книгу рукою – мовляв, це минуле чи пережиток минулого. Так думають і говорять люди недалеко. Мене дивує: невже вони ніколи не відчували захоплення, беручи в руки книжку фантастики чи історичну, в передчутті чогось неймовірного, якогось дива, подарованого мандрівкою в часі і просторі на сторінках книги, які навіть пахнуть загадково. Отже, я стовідсотково на боці Книги.

Зізнаюся чесно, я думав, що й ота цифра (70%) – вигадана або навмисне занижена. Тому вирішив проекспериментувати – провів опитування серед ровесників з одного-єдиного питання: надають вони перевагу книзі, а чи комп'ютеру. Результат мене приголомшив! З 50 опитаних 43 віддали перевагу комп'ютеру і лише семеро на перше місце винесли книжку. Мені здається, що так поверхово мислити не можна, що пора вже навчитися доходити до самої глибини питання.

Так, треба віддати належне комп'ютеру як вмістилищу інформації. Але ж книга – то як ЛЮДИНА, з якою можна порозмовляти, посперечатися, попросити поради й розради, з якою можна поплакати й порадити і навіть задрімати в обнімку десь на півдорозі до древнього Риму чи якоїсь фантастичної планети. Бути фанатом-книголюбом – і приємно, і корисно. А комп'ютерний фанатизм до добра не приводить.

Розкажу про свого друга, який через нездоровий фанатизм до комп'ютера, за яким висиджував днями й ночами, втратив друзів. Його не впізнавали в сім'ї. З доброго, співчутливого юнака він перетворився в жорстоку і черству людину.

Якось і я, зустрівшись з ним, не повірив, що переді мною друг, з яким ми колись годинами могли розмовляти на теми прочитаних книг та інші цікаві теми. З його уст вилітали якісь короткі, обривисті фрази незрозумілого мені змісту. Його очі бігали, як у злодія, і кололи поглядом, наче вовчі. Так буває у психічно неврівноваженої, м'яко кажучи, людини.

Не скажу, що я категорично відкидаю комп'ютер з нашого життя, бо й сам час від часу звертаюся до нього по ту чи іншу інформацію. Але за свою психіку спокійний, бо не фанатію від комп'ютера, а сприймаю його тільки як додаток до книги.

Хочете посперечатися зі мною? Вважаєте, що книга не має майбутнього? Що ж, давайте посперечаємося!

Микола Федунець

ПОДІЛЛЯ

Цю землю серцем і руками
Зумій пізнати, зумій відчуть.
В думках з моїми земляками
На польових вітрах побудь.
Зумій відчуть наш чесний будень –
І думи наші, і труди.
Тут квітень, - скажеш ти, - і грудень
Одного прагнуть: щоб цвісти.
Я тут живу! Над голубою
Красою Горині й Дністра.
Прийди - я поділюсь з тобою
Скарбами праці і добра.
Тепло долонь на двох поділим,
На двох і сміх, і смутку мить.
Бо й називається Поділлям
Земля, де маю щастя жить.

У пам'ять
про видатного подолянина

У червні 2009 року не стало вельми відомої на Хмельниччині людини – поета Миколи ФЕДУНЦЯ. У пам'ять про цього видатного поета та громадсько-культурного діяча дотепер безіменну вулицю, розташовану вздовж території нашого навчального закладу, за рішенням міської ради названо вулицею Миколи Федунця.

До Вищого професійного училища №25, якому випала щаслива доля розташуватися по сусідству з вулицею Миколи Федунця, нещодавно завітала вдова поета Олександра Ванжула-Федунець і презентувала бібліотеці училища збірку творів поета «Строфи з різночасся» та книгу спогадів про Миколу Федунця «Ти живеш...». Висловлюємо щирі вдячність за такий дорогоцінний подарунок і обіцяємо берегти в серцях пам'ять про нашого видатного земляка.

Читацький актив бібліотеки

Клуби

за інтересами

У кв'ярні «Афіна» -
Клуб «Довіра»*Багато без чого може обійтись людина, тільки не без людини***Творить себе...***На цей раз у Клубі-кв'ярні «Афіна» зустрілися цікаві «старожилі» гуртожитку з цікавими новачками. Зібралися люди, які хочуть і можуть жити краще, ніж живуть.**Для цього потрібно постійно розвиватись. Тому кожен має зрозуміти, хто він є сьогодні, чого прагне і що має робити, аби досягти мети. Не варто бути як віця: «куди женуть, туди і йду». Треба йти своїм шляхом і мати голову на плечах. Варто оцінити також речі, незмінні у всі часи і стати цікавим спочатку для себе самого, а тоді станеш цікавим для інших.*

Саме такі думки супроводжували розповіді учнів-старожилів про себе й про інших. Клубівці-новачки з цікавістю познайомилися ближче з редактором газети «25 плюс», клубною активісткою **Мариною Постернак**, з редактором фотогазети, співочою гордістю нашою **Галиною Брошневською**, умільцем-рукодільником, серйозною і захопленою людиною **Андрієм Бородієм**, Нашою неперевершеною шахісткою, майбутнім фахівцем у сфері енергетики **Антоніною Рошко** та її вірним і щирим другом-одногрупником **Юрієм Андрійчуком**, філософом-гуманістом, цікавим художником **Романом Королюком**, дуже порядним і хазяйновитим, визнаним гуртожитським лідером **Андрієм Гарником**, розумною, відповідальною, співочою, справжньою українською красунею **Оленою Федорович**, музикантом і співаком, улюбленцем публіки, бажаним на кожному клубному заході **Андрієм Нікольцем**, скромною **Аллою Тимошенко**, майстерною рукодільницею, хорошою подругою.

Але не менш цікавими виявились і першокурсники. **Денис Цибух** володіє надзвичайним почуттям обов'язку, вихований, відповідальний, серйозний. Не віриться, що йому лише 15. В учнівському самоврядуванні гуртожитку він уже встиг стати зразковим лідером. Денис – староста поверху. На «його території» – завжди порядок і дисципліна. Вселяє довіру своїм спокоєм і врівноваженістю. А ще любить професію електрика і спорт. Колись залюбки вишивав.

Олена Бойко – мила, усміхнена дівчина, поетична душа. Така ж усміхнена, з неземними очима **Руслана Денисюк**. Дівчата мають здібності до віршування і вміють неординарно, по-дорослому, мислити, здатні на високі почуття. Залишається побажати їм на шляху тих, хто оцінить цей дар Божий.

Тетяна Дідик хоче досконало оволодіти професією обліковця, щоб стати хорошим фахівцем у цій сфері. Має серйозні погляди на життя, розуміє первинну роль сім'ї в житті людини. Залюбки відвідує волейбольну секцію. Мало хто знає, що **Таня** – призер та переможець обласних спартакіад з вільної боротьби, має медалі, грамоти, дипломи. Перемагала у змаганнях з триатлону. Займалася танцями. Кмітлива, енергійна, товариська.

Алла Білик – надзвичайно скромна й відповідальна. Вона щиро рада, що живе в одній кімнаті з дуже хорошими старшокурсницями, які їй допомогли адаптуватися до умов проживання в гуртожитку. Сама дівчина – старанна, доброзичлива й роботяща. Встигає гарно навчатися й одночасно працювати. Її робочий день починається з 5-6 години ранку. А ще Алла чудово співає і любить грати у волейбол.

Василь Шимоня – мудрий і талановитий хлопець. Колись ми ще про нього почуємо й будемо горді за нього. Вася пише книги. Поки що це – рукописи, але у співпраці з газетою «25 плюс» він доведе їх до друкованого вигляду. Улюблені теми – історичні та з області фантастики. При цьому Вася не просто пише, що збреше в голову, а досконало вивчає інформацію про історичну епоху чи сферу фантастики, до якої збирається доторкнутися сьогоднішнім пером.

Богдан Катрінін може на перший погляд здатися несерйозним. Але на засіданні клубу всі побачили його іншим. Богдан дуже хоче, щоб йому довірили якусь серйозну справу. Газета «25 плюс» повірила в нього і взяла його у свою команду. Богдан цікавиться фотографією і вже виконував редакційні завдання. Тепер він фотокореспондент фотогазети.

Неперевершено презентував себе **В'ячеслав Хитрий**. Люди з таким неймовірним почуттям гумору зустрічаються рідко. Розповідь **Славка** ми записали й розмістили в цьому номері на літературній сторінці. З хлопця може вирости другий **Остап Вишня**. Але природного хисту для цього мало. Потрібна ще нелегка праця над собою. Газета «25 плюс» готова **Славкові** допомагати. Було б у нього бажання!

Та ми впевнені, що кожна людина – цікава. Приходьте до нашого клубу! Творить себе!

«Якщо тобі коли-небудь захочеться знайти таку людину, яка зможе здолати будь-яку, навіть найважчу біду і зробити тебе щасливим, коли цього не зможе більше ніхто: ти просто подивися в дзеркало і скажи: "Привіт!"»

Ласкаво запрошуємо до клубу цікавих зустрічей «Довіра»!

Руслана Денісюк

Не плач

Родная мамочка, не плачь...

Еще наступит время золотое:

Приеду в гости я к тебе –

Наговоримся мы с тобою!

И сможешь ты совет мне дать,

И сердце я тебе открою,

Поплачем вместе, улыбнемся –

И позабудем все плохое...

Сьогодні день такий чудовий!

Пташки співають у саду,

І вітерець п'янить медовий,

І я назустріч щастю йду...

Як сонечко ясне, теплом зігріває

Серденько дитяче і ручки малі.

Ой, то ж над колискою Мама співає...

Та пісня – найкраща на всенській землі!

Славко Хитрий

З гумором – по життю

Який я здібний!

Мене звуть Славко. Навчаюся на електрика. Кажуть, електрик помиляється двічі: перший раз – коли ним стає, і другий – коли його не стає. Я помилився лише раз. Помілився? Ні! Та з мене здібності до цієї професії так і пруть! Не вірите? Запитайте маму...

Дивлюся якимось: ходить моя мама, мутна така...

«Що вже трапилося?» – питаю. «Холодильник, – каже, – поламався. Що тепер буде з м'ясом? Зіпсується...» І ледь не плаче. «Зараз подивлюся!» – заспокоюю її. А вона махнула в мою сторону безнадійно рукою – що ти там тямив, мовляв. Але я таки подивився. Подивився туди, сюди – і через хвилину гукаю до мами: «Іди вже, клади своє м'ясо в холодильник!». Мама аж руками сплеснула: «Божечку! Працює! Що ти зробив, синку?» А я так спокійно – як професіонал: «Та-а! Срунда!.. В розетку ввімкнув!»

Ось який я здібний! А ви кажете... Та це ще не все. В мене – море друзів! Куди пальцем не ткни – там мій друг. А дівчата як липнуть! Уявляєте? Навіть коли по телефону з ними розмовляю, то трубка до вух у них прилипає? Кажуть, що то в мене здібності такі: якісь липкі флюїди з мене струменять...

Питаєте про улюблене заняття? Ото заняття! Задоволення від нього – на сто баксів! Найбільше люблю... качок по городу ганяти. Я уявляю футбольне поле, а качки – це суперники. Гарбузи вибиваю у них з-під ніг тільки так!

І що тут смішного? Думаєте, я у справжній футбол не грав? Ого! Ще й як! Тільки у справжньому – на воротах стояв. А воротар я – супер! Навіть муха в ворота не пролетить – не те, що м'яч! Я ж стрибаю у воротах, як надувний. Стрибав ось так, стрибав... Аж поки об штангу головою не пальнувся. Тоді ... й дискваліфікували...

Але нічого! Вручили мене інші мої здібності – почуття гумору. Знаєте, яке в мене неймовірно почуття гумору! Виходжу, бувало на сцену, гумореску читаю. Гумореска, скажу чесно, ну, зовсім не смішна – а люди в залі аж лягають зо сміху. Раз так за свої здібності приз отримав. І що б ви думали? М'яч! Справжнісінький футбольний м'яч! Шкіряний! Чотири роки грав ним з штагетами, аж поки той м'яч не наткнувся на величезний цвях – як моя голова на штангу...

Та що там казати! В мене здібностей – не перелічити! Відколи себе пам'ятаю – всі охають і ахають від моїх здібностей. І чого ви смієтеся? Краще скажіть: хоч хтось один із вас може вилізти на великий стіл без стільчика? Що – слабо?! А я робив це у три роки!

Ось який я здібний! А звуть мене просто – Славко Хитрий...

Олена Бойко

Жінка-Поезія

*Моїй улюбленій, великій поетесі
Анні Ахматовій присвячується*

Сидить дівча біля вікна і плаче,
Ображене коханням перший раз.
О як багато це для юнки значить! –
Таких в житті не мала ще образ.

Бере щоденник в руки свій дівочий,
Виводить серцем в нім віршовані
рядки.

Її кімнати рятівний куточок

Хова болючі та гіркі думки.

І так завжди, коли буває сумно,

Коли нестерпно важко на душі,

В слова і рими одягає думи,

Із серця так народжує вірші.

Навіщо ж пише? – Та ж вона душею

Так схожа на Ахматову, що це

Завжди буде наснагою для неї,

А Анна – у поезії взірцем.

Вона – прихильниця її уже довіку.

Ця жінка ж бо кохала над усе.

Її поезія не до одного чоловіка

Впродовж віків любов ще донесе.

Жінка-Поезія – і мужня, і красива,

І знала, що хотіла від життя.

Була коханням і нещасна, і щаслива,

А віршами йшла у майбуття.

...І те дівча, котре в куточку плаче,

Згадає Анні, ахматівські рядки.

Обернеться на Жінку цю й побачить,

Яким солодким є кохання і гірким.

Але ж із піднятою в Небо головою,

Немов Богиня, шляхом гордо йшла.

Любила, помирала, та живую,

Та невмирущою себе в Поезії знайшла.

Не коритиму, що ти зрадив.

Я ще й досі тебе люблю...

І не гояться з часом рани,

І ноцями чомусь не сплю.

Тільки бачу твій ніжний погляд,

І очей бездонну блакить.

Ти все так же зі мною поряд....

Я без тебе не хочу жить!

Та коли наступає ранок –

То чарівної казки нема...

Лиш за нею зітхну наостанок

І зостануся знов сама...

Мені важко без тебе. Плачу.

За тобою я сльози ллю...

Та все марно! Не буде інакше.

Безнадійно... тебе люблю...

Поетичний дебют першокурсника**Оксана Скубеніч****Щаслива людина**

Усміхнувшись до сонця і неба,
Я у мандри бажань подалась.
Та подумала: «Що ж мені треба?
Моя мрія і так вже збулась!»
Адже треба було небагато –
Те, що серцю кохане, своє,
Й кожен день зустрічати, як свято,
Й визнавати: для щастя все є!
Розуміти, що щастя – це доля.
Тож відверну руками біду
І зберу усі сили і волю –
Добрі справи у долю спряду.
Вийде в мене чудова картина,
Де життя б'є, немов джерело...
І щаслива, весела людина
У серця розливає тепло.

Слухаю сніг

Я мрію... І слухаю сніг.
А в серці весна настає.
На теплих долонях моїх
Маленька доря розтає.
Хто вас навчає літати,
Кумедні маленькі сніжинки?
Можете в собі сховати
Веселого літа частинку.
Лежить на долоні пушинка.
Розгледіти б добре красу,
Та бачу прозору краплинку
Неначе тремтливу сльозу.
Всією душею дивуюсь
Красі цій, такій неземній.
Небесним дарунком милуюсь –
Так хороше й гарно мені...

От любви

От любви не мёрзнут океаны
И зимой не падают дожди,
Не срываются вдруг бури-ураганы
И не гаснут звезды от любви.
Но спроси у сердца (ты же знаешь –
Это очень просто понимать):
Если любишь – мир приобретаешь,
А не любишь – можешь потерять.
Без любви душа – как будто вянет,
Сохнет сердце, капает слеза...
И внутри болей не перестанет
Если не полюбишь никогда.
И хотя, бывает, очень сложно
Встретить половиночку судьбы,
Но не говори, что невозможно...
Только верь, надейся и люби...

Аліна Янкова**Осіння мрія**

В осінньому саду гуляє вітер,
Зриває листя, крутить у танку.
Додолю гне роздягнені вже віти,
Насвистує мелодію терпку.
Тут тихо ходить осінь-невидимка...
І лиш в зеленому пальті ялинка
Листочок клена намагається зловити...
Їй до вподоби кольори осінні,
І жовте плаття хочеться вдягти,
Щоб стати сонця золотою тінню
І в вальсі закружляти, як листки.

Я с твоим именем рассвет и ночь
встречаю,
А ты меня подругой лишь
считаешь.
Признаться так боюсь в симпатии
своей,
Чтоб не закрылась вдруг передо
мною дверь.
И что мне делать, я ума
не приложу.
От мыслей этих и любви к тебе
с ума схожу...

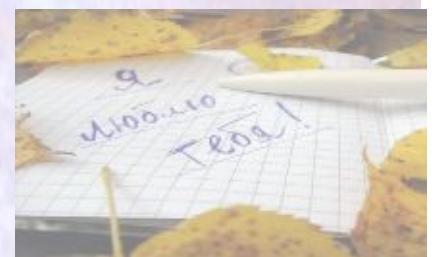
Неправы были ты и я,
Но плачет лишь душа моя.
Не стал моею ты судьбою.
Хоть я не ссорилась с тобою.
Я лишь тихонько, в стороне
Просила, чтоб позволил мне
Любить – пускай издалека.
Не выскажу я чувств пока.
Но ты не понял, что же было...
Я с болью в сердце все ж решила:
Любовь печалью не убить,
Но можно душу погубить,
Смысл жизни можно потерять
И постепенно увядать.
Пропасть, живя? Не видеть мира?
Нет! Для себя я так решила:
Моя любовь во мне всегда
И не уйти ей в никуда.
Но не тебе принадлежит,
Не для тебя ей в сердце жить.
Тебе желаю лишь любить
Другую и счастливым быть.
Люби ее ты страстно, крепко,
А мне оставь свою улыбку...

У майбуття ми поспішаємо,
Вперед до щастя летимо,
Душею час свій відчуваємо
В дорогу лиш красиве беремо.
І кожен мріє, щоб на цім путі
Яскраві й теплі кольори сяяли.
Але стежки простеляться такі,
З яких ниток ви їх собі наткали.

Люблю тебя и о тебе мечтаю,
И каждый вечер перед сном
Тебя с улыбкой вспоминаю.
Но иногда бывает и слеза,
Волной пройдет по глазам
И упадет в мои ладони....
Ты скажешь: «Милая не плачь,
Ведь знаешь, что люблю тебя»
И пустимся мы в бег и вскачь
Через цветущие поля.
Мы остановимся не скоро,
И даже на краю земли
Забудем, что такое ссоры,
Паря на крыльшках любви!
Я знаю: это лишь мечты...
Но иногда мечты сбываются!
О! если знал бы, друг мой, ты,
Как мне безумно, очень нравишься!

Тетяна Нестерук**Заради вас...**

Іще жевріє вогонь кохання,
Та мить настала для розтавання
І спопелилися почуття.
І надірвалася нитка життя.
Здавалось: втрачено геть усе...
Та річка життява вперед несе.
І знов кохати настане час
Страждати так і любити вас...
Заради вас вчимося прощати,
Заради вас готові страждати,
Готові довго й терпляче чекати,
Бо не перестанемо вас кохати...

Сенс свого життя

Костя Волошин:

Сенс свого життя вбачаю в тому, щоб підтримувати тих, хто того потребує; бути другом тому, хто не має друзів; полюбити того, кого не люблять інші; бути опорою для тих, хто боїться йти життєвою дорогою; вселити віру тим, хто її втратив; зрозуміти того, кого більшість ненавидить; приймати людину з її недоліками, змінювати не людину, а себе заради неї; любити навіть того, хто причиняє біль; прощати того, кому, здавалося б, нема прощення; дарувати радість тим, у кого її бракує; завжди допомагати тому, кому потрібна моя допомога; прожити життя, яким би коротким воно не було, так, аби залишити про себе слід у душах і серцях людей, навіть якщо ціною буде власне життя...

Вище професійне училище №25

Редактор:

Марина Постернак

Редакційна колегія: Дар'я Ацетейда,

Галина Брошневська, Мірослава Присляпа,

Ольга Сцорук, Роман Королюк, Олена Федорович,

Аліна Янкова, Олена Бойко, Оксана Скубеняч, Юлія Павук,

Тетяна Нестерук, Василь Шимона

Дизайн: Андрій Косар

Редактор - консультант:

Тетяна Боднарук

Консультант з питань інформації:

Людмила Романова

Відповідальний за вихід:

Анатолій Радченко

Організаційне забезпечення:

Володимир Варшаба

Технічне забезпечення:

Петро Тараленко

25 plus